

MOTÝL

Chlapi na zbláznenie

Ivana Ondriová

**Chlapi
na
zbláznenie**

Ivana Ondriová

Copyright © Ivana Ondriová 2014
Design © Motýľ design
Cover photo © vgstudio/Fotky & Foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2014
Tlač: KASICO, a.s., Bratislava

ISBN: 978-80-8164-011-7

Chlapi na zbláznenie

Ivana Ondriová

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Prológ

Pred nejakým časom

To hádam nemyslí vážne! Bola som síce krátkozraká, no veľmi dobre som videla, čo so mnou tá baba spravila.

Zazrela som na ňu spod hustého obočia a doslova som ju prepálila pohľadom. Vyzeralo to, že ma znetvorila naschvál, hnusoba jedna závistlivá! Polodlhé riedke vlasy mi zostrihala na sotva päťcentimetrové chumáče.

Chcela som účes *à la* Halle Berryová! Dokonca som jej Halle ukázala na obrázku v časopise! Aj teraz ho držím na kolenách.

Pozrela sa naň aspoň raz? Alebo sa len uškrnula popod nos, že túžim po niečom, čo nie je reálne? Ani sa mi neunúvala navlhčiť vlasy, prosto vzala nožnice a cvakla. Nasucho!

Prudko som sa postavila, zhodila som zo seba plachtu so zvyškami svojej koruny krásy a vypla som sa pred ňou v celej svojej 177-centimetrovej výške.

„Bude to za sedem.“

Skoro som jej strelila, no ani sa na mňa nepozrela. Oprášila si nohavice, na ktorých sa jej zachytili moje kadere, nožnice položila na biely plastový stolík, načiahla sa za šálkou – a pokojne si odpila z kávy.

Mala som čo robiť, aby som udržala na uzde hnev.

„Sedem?“

„Áno... Strihanie, holenie, konečná úprava...“

„Ani ste mi vlasy neprilakovali,“ precedila som cez zuby.

Prsty mi akosi odmietali vziať peňaženku. Bodaj by nie.

„Bolo by to zbytočné. Chceli ste to predsa nakrátko.“

Odrazu sa pozrela na ten časopis. Teraz, po funuse!

Ukazovákom d'obla do farebnej stránky časopisu Emma s krásnou Halle a s jej šik účesom.

Naozaj som chcela takýto účes? výtalo mi v hlave.

„Pani, ďalší zákazníci čakajú,“ opäť sa ozvala kaderníčka.

Triasla som sa od zlosti, keď som v peňaženke hľadala mince, aby som jej ich mohla šmarit' na stôl.

Sedem eur!

Za príšerný strih, páliace oholenie na krku, bez jedinej stopy tužidla, bez jedinej kvapky spevňujúceho laku. Bez pochvaly, ako som očakávala: Juj, ako vám to pristane...

Zrejme sa to začalo práve vtedy. Éra môjho samostrihania. K akože vyškoleným kaderníčkam a holičkám ma odvtedy nikto nedostal. Kráčať ulicami so sklonenou hlavou a vyhýbať sa miestam, kde sa zdržiavali moji známi, bolo také ponížujúce, ako vidieť jednu z tých šikovníc zhŕňať moje kedysi celkom obstojné vlasy na jednu kopu a potom ich pochovať v smetnom koši.

Presne tak nenápadne ako myška som sa vracala domov v osudný deň, keď pohár mojej trpezlivosti s kaderníckymi službami pretiekol.

Bočnými uličkami, zámerne sa vyhýbajúc trolejbusu, ktorý by ma rýchlosťou blesku odviezol domov na Volgogradskú.

Neviem, či bolo zábavné, alebo ubíjajúce, že fúkal silný vietor a moje vlasy sa ani nehli. Prešla som si po nich pravou dlaňou a zaplakala som.

A tak som si radšej cez hlavu natiahla kapucňu šuštiakového zvrchníka a páčila som domov, klopkajúc podpätkami čiernych poltopánok SOS ako morzeovka. Mala som pocit, že všetci hľadajú len na mňa a v duchu sa mi posmievať, preto som ani nezdvihla zrak zo zeme. Videla som len špičky svojich nôh a fľakatý asfalt chodníka.

Po Clementisovej som už bežala, až kým som nevrazila do niečoho, čo pripomínalo stĺp.

„Ježiš,“ zachripela som a pokúšala som sa udržať rovnováhu. Gravitácia však môj zadok ťahala k zemi.

Kapučňa sa mi zošmykla z čerstvo ostrihaných vlasov, taška mi zletela z kostnatého pleca a spadla na chodník. Bola som si istá, že moje kozmetické zrkadlo prasklo a kompaktný púder sa rozdrvil na prach.

„Dopekla!“ zakliala som.

„Och, slečna. Prepáčte...“ ktosi ma zdrapil za predlaktia a strhol na svoju hrud' voňajúcu pižmom, avivážou a potom, ktorý sa snažil potlačiť parfumom.

Bolo to rýchle ako blesk. Ledva som sa nadýchla...

„Ste v poriadku?“

„Áno, vďaka.“

„Som rád, že som vám neublížil.“

O pár sekúnd som konečne nadobudla istotu a podpätky ma začali poslúchať.

Pomaly som vyklzla z jeho objatia a obzrela si ho. Bol vysoký, prevyšoval ma hádam o desať centimetrov, a zavalitý. Vypuklé brucho črtajúce sa pod tričkom bolo toho jasným dôkazom. A aj mäsitý krk nad golierom ríffovky. Mal celkom peknú, hranatú tvár, sympatické sivé oči a vysoké čelo s rysujúcimi sa kútmi po bokoch.

„Nabudúce sa budem pozerat', kam idem.“

„To by ste mali.“

Zohla som sa po svoju tašku, poťažkala ju a hodila si ju na plece. A potom som sa zakrútila do plášt'a, nat'ahujúc sa za kapučňou.

„Ďakujem. Už pôjdem.“

Naširoko sa usmial. To pre ten účes, napadlo mi. Veď aj iní na mňa zízali.

Chcela som ho obísť. Len rýchlo preč, väčšiu hanbu už neprežijem!

„Utekáte?“ zastavil ma. „Prečo sa tak ponáhláte? Je pol piatej. Predpokladám, že nejdete do práce. Alebo sa náhlite za manželom?“

Odvážlivec jeden! Zahryzla som si do jazyka a pokrútila hlavou.

Načiahol ku mne ruku. Odtiahla som sa a s nedôverou som sa naňho pozrela. Je to azda nejaký úchyl?

Na nohách mal značkové botasky Adidas, rifle Diesel. Vyzeral celkom slušne.

„Prepáčte, o čo vám ide?“ vyhrkla som.

Znovu si ma dôkladne obzrel. Od dlhých nôh v čiernych pančuchách po fialové vlnené šaty, čierny plášť cez plecia nový účes.

„O kávu!“ Usmial sa. „S vami. Teraz, niekde nablízku. Porozprávate mi, ako ste prišli k takým vlasom. Najprv sa mi zdá, že predou mnou stojí chalan, potom mám pocit, že je to filmová hviezda. Potrebujem si overiť, ako to vlastne je. Neodmietnite ma, keď som vás už zachránil.“

Naprázdno som prehltna a neveriacky naňho vypúlila oči. Ničomu som nerozumela.

Ako ma mohol Leo Weber pozvať na kávu v takom stave?

A ako bolo možné, že sa káva zopakovala?

Že som s ním o dva mesiace skončila v posteli počas mami-nej nočnej v nemocnici?

A že sa do mňa napokon zamiloval?

1. kapitola

Súčasnosť

Kanceláriu som zamkla na dvakrát, zišla dolu schodmi na dláždený chodník v podchode a potom som vykukla na Hlavnú ulicu. Pracovala som v tejto cestovnej kancelárii už druhý rok. Ponúkala som exotické dovolenky v prímorských destináciách, hoci som more navštívila akurát prstom na mape.

Jún. V kalendári stále jar, v ovzduší jasný prísľub horúceho leta. Ľudia sa šli zblázniť za pobytom v Chorvátsku či v Bulharsku. Čudovala som sa im. Keby som sa mala teperiť k moru niekoľko hodín autobusom, vykašľala by som sa naň. Už pri pomyslení na tú dlhú cestu sa mi zdvíhal žalúdok.

Opravila som si ramienka na ružových šatách a pridala som do kroku. Písal mi Leo.

„Čakám ťa v Babylone. Už som objednal syrovú pizzu. Pohni si, nech nevychladne.“

Vzdychla som, našuchorila som si krátke vlasy, tentoraz s moderným strihom cez čelo, a rýchlo som mu odpovedala.

„Som na ceste. A nieže sa ju opovážiš zjesť do poslednej omrvinky!“

Leo.

Iba môj.

Už tri roky.

A predsa...

Stúpila som na výmoľ a pichlo ma v kolene. Okolo sa tmo-lilo množstvo mladých ľudí, dôchodcov, detí s balónmi, ktoré sa im trepotali vo vánku. Musela som sa im uhýbať, no bola som duchom taká neprítomná, že som často do niektorých z nich vrazila.

Premýšľala som, čo mi vo vzťahu s Leom chýba, alebo čo mi prekáža.

Lúbil ma. A ja jeho tiež.

Bozkával ma a ja jeho tiež. Často.

Stískali sme sa na trolejbusových zastávkach, v baroch, pred naším panelákom, keď ma po večeroch vypevádzal. Milovali sme sa raz týždenne, keď bola mamka v nemocnici a náš byt prázdny. Vtedy som Lea pozvala k nám a hodila sa s ním na posteľ vo svojej dievčenskej izbe.

Mala som takmer dvadsaťosem a stále som nebola samostatná. Stále som žila s mamou a Leo so svojimi rodičmi. On to zrejme meniť nechcel, ja čoraz intenzívnejšie. Už som mala dosť večných lúčení. Chcela som sa pri ňom ráno prebúdať a čakať na jeho príchod z práce v našom vlastnom byte.

Áno, presne po tom som túžila. Pochopila som to, keď som stála pred vstupom do Babylonu. Musela som radikálne zmeniť svoj život. Ak s Leom, tak naplno!

Vošla som do prítmnia reštaurácie a obzerala som sa po stoloch pri stenách. Po chvíľke som zbadala, ako na mňa niekto kýva. Zamierila som k nemu a nadávala som si, že nenosím dioptrické okuliare.

„Čau,“ pobožkala som Lea do kútika úst a sťažka som dopadla na drevenú lavicu oproti nemu.

Za posledný rok schudol aj desať kíľ. Začal chodiť do posilňovne a s Patrikom, kolegom z práce, hrali halový futbal a squash. Vyzeral skvelo. Na brade mal jemné strnisko, kúty nad čelom dômyselne zakryté nagélovanými vlasmi. Musela som sa usmiať, aký mám naňho dobrý vplyv.

„Jedz, moja. Určite si hladná ako vlk. Vždy ti vravím, že bez obeda sa nedá existovať, inak si pokaziš žalúdok.“

Obligátna téma, ktorou sme začali naše každodenné stretnutie po práci. Siahla som po prvom trojuholníku rozvoniavajú-

cej pizze a odhryzla si poriadny kúsok. Bola teplá tak akurát. Ihneď ma omámila vôňa cesnakovej omáčky a štyroch druhov syra.

„O chvíľu ti prinesú espresso. Nechcel som, aby si ho pila studené.“

S láskou som sa naňho pozrela. Poviem mu to teraz? Tak nežne na mňa hľadel, keď si odpíjal z pollitrovej kofoly. Chlpaté predlaktia mu vykúkali z bavlneného trička námorníckej modrej. Kúpila som mu ho minulé leto po dovolenke v Slovenskom raji.

Dnes už na tie okamihy môžem myslieť len a len s úsmevom. No v auguste 2012 mi nebolo všetko jedno. Ešte stále sa chvejem pri spomienke na tehotenský test, ktorý sme si tajne robili v našej kúpeľni a trpeli sme, aký bude výsledok. Hoci sme boli obaja po škole a pracovali sme, psychicky sme neboli pripravení na dieťa. Leo mal v januári tridsať. Nieкто bol v jeho veku už trojnásobným otcom, ale on sníval o bowlingovej dráhe, ktorú si chcel otvoriť na Sídlišku III., a ja som túžila po vlastnej kaviarničke na Floriánovej.

„Si poklad, vieš to?“ pohladila som ho po ruke.

„Ešte len budem... Dnes večer.“

Dojedla som prvý kúsok pizze a utrela som si ústa. Zvedavo som sa naňho pozrela.

„Naši odchádzajú ku krstnej do Bystrice. Oslavuje šesťdesiatku. Celý byt je len náš,“ zajasal.

„A ty nejdeš?“

„Kam?“

„Je to predsa tvoja krstná,“ nadhodila som trochu uštipačne.

„Blázniš? Nemám desať.“

„Mal by si ísť. Takýchto príležitostí, keď sa stretne celá rodina pokope, už veľa nebude.“

Siahla som po ďalšom kúsku. K stolu prišiel mladučký

čaišník s trasúcou sa sklenenou táckou, na ktorej bolo moje espresso. Kým mi ho na podšálke položil na stôl, bola špičavá od rozliatej kávy a vrecúška s cukrom boli nasiaknuté kávou.

„Vďaka,“ povedala som odmerane.

„Tina, vtipkujeteš, však? Počula si? Mám voľný byt. Len pre nás. A ty trepeš o stretnutí rodiny. Fajn, nemusíš ku mne chodiť. Nájdem si náhradu.“ Urazene sa oprel na drevenej lavici.

Len som mykla plecóm a nasypala som si do kávy cukor.

„Hlupáčik. Jasné, že chcem byť s tebou a teším sa, že budeme mať čas len pre seba. Dúfam, že sa patrične pripravíš.“ Zaiskripli mu oči. „Mám na mysli aj chutnú večeru,“ dodala som.

Predstava spoločného večera a nočného milovania ma priam mámila. Myšlienka, že sa ráno zobudíme jeden pri druhom, ešte viac. Musela som sa pousmiať.

„Len či ti mamka dovolí prespať mimo domu,“ nezbedne na mňa žmurkol.

„Kedy sa vrátia tvoji rodičia?“

„V nedeľu popoludní. Máme pre seba takmer celý víkend. Dnešnú a sobotňajú noc. To je ako sen. Dovolí ti to mama?“

Leo mal moju mamu veľmi rád. Bodaj by nie. Bola milá, liberálna, chápvavá. S otcom sa rozviedli, keď som mala tri a staršia sestra sedem. Tá teraz žila v Poprade, chýbala mi, no tak to chodí, keď človek dospeje, zamiluje sa a spojí svoj život s mužom, ktorého jej priviedol do cesty osud. S Patrikom boli manželia už päť rokov. Mali štvorročného Adama a sedemnášťmesačnú Anku.

Otca som nevidela sedem rokov. Chýbal mi? Potrebovala som sa s ním zhovárať? Požiadať ho o radu? Postískať? Nájst' v ňom mužský vzor? Nie.

Tie chvíle pominuli, keď som dovŕšila osemnásť a pochopila som, že sa s mamou už nikdy nedajú dokopy.

Pred tromi dňami som mu volala a blahoželala k narodeninám. Lebo sa to patrí.

„O mamku sa netráp. Spracujem ju,“ žmurkla som na Lea.

Na víkend som sa tešila. Bude to ideálna možnosť, ako vyrukovať so svojím plánom.

Povedať Leovi, že s ním chcem žiť v jednej domácnosti.

Nadivoko. Kým ma nepožiada o ruku. Lebo aj toto sa predsa patrí!

A nech z toho skúsi vycúvať.

S Leom som sa cítila absolútne slobodná. V tej chvíli som nevidela nič a nikoho, len som si vychutnávala jeho dotyky na mojom nahom tele, jeho jazyk v jarčeku medzi mojimi prsami, dlane na vnútornej strane stehien.

Nedojedená večera priam kričala zo stola v kuchyni. Bolonské špagety. Nevydarené, no uvarené s láskou, a to sa cení. No skôr, ako sme si ich navili na vidličky, premohla nás chuť jeden na druhého. Konečne to urobíme tak, ako to má byť.

Úvod s dobrým jedlom nevyšiel, a tak sme šli rovno na vec. Leo bol majster v hladení. Vždy udrel na moju citlivú strunu. Ochkala som a zvíjala som sa, až musel zaveliť, že sa ide do jeho izby.

Vydýchla som si, keď ma nezaviedol do spálne svojich rodičov. Mnohí by to tak možno urobili, no Leo, našťastie, nie.

Keď sme si ľahli na jeho vankúš, s radosťou som musela podotknúť, že kvôli mne, kvôli nám, vymenil čisté obliečky!

Voňali po levanduli a to spôsobilo, že som sa s Leom milovala s oveľa väčšou chuťou.

Prevalil sa na bok, opustiac moje rozpálené lono a pritiahol si ma na spotený hrudník, ihneď ma nežne bozkávajúc do krátkych vlasov.

„Ty môj dikobraz...“

Vždy mi tak vravel.

Môj krátky účes bol totiž nemilosrdne pichľavý. Ako som si ľahla, tak sa vlasy uložili. Na pravej strane odstávali dohora, na tej druhej priľnuli k hlave a musela som si ich nadvihovať prstami. No aj tak som vyzerala dobre, povedala som si v duchu. Tá ostrá červená farba mi jednoznačne dodala šmrnc. Cítila som sa po dlhých rokoch krásna a žiaduca. Alebo žeby to nebolo tým, ale práve Leom, ktorý na mňa v okamihu, keď som pod ním ležala celkom nahá, zakaždým tak blčiaco hľadel?

„Toto chcem mať častejšie, Tinka. Vieš si predstaviť, že teraz nemusíme nikam ísť? Nemusíme sa hneď obliekať a utekať domov, kým sa ozve kľúč vo dverách?“

„A pritom je to trápne. Sme dospelí a naši vedia, čo k sebe cítíme a že to myslíme vážne,“ jemne som podotkla.

Čosi zabručal a potom ma stisol okolo bokov. Bolo horúco. Zbytočne by sme sa prikrývali. Tak sme pod svetlom z neónu ležali celkom nahí, zahalení len jeho jasom.

„Lúbim ťa.“

Teraz. Pomyslela som si.

Teraz je tá chvíľa.

Skôr, ako ma zatiahne pod sprchu. Ako mi ústa opäť prikryje svojimi perami a začne sa maznať s mojimi bradavkami. Potom znovu stratím reč...

„Leo, môžeme to mať,“ šeptala som mu do ucha. „Žime spolu. Nájdime si podnájom a skúsme, aké je to neprestajne byť spolu. Nielen občas po večeroch... Budem ti variť, prať, vysávať koberce, budem chodiť nakupovať a drhnúť našu vaňu po tom, čo z nej vylezieš, lebo iste bude mať žltú obrubu okolo a vo výlevke za hrst' tvojich chlupov, budem po tebe sklápať dosku a zhrňať tvoje ponožky pohodené pri posteli, dokonca ju usteliem...“ usmiala som sa pri tej predstave, lebo mi vôbec nebola nepríjemná.

„Tinka...“ zaševelil.

„Už ma nebudeš musieť vyčkávať na ulici. Počkáš ma tu. Alebo ja teba,“ štekľila som ho na hrudi, hravo sa maznajúc s jeho drobnými bradavkami. „Prídeme domov, dáme si bozk, večeru, sprchu, možno rýchly sex a pôjdeme do ulíc. Do kina. Alebo, čo ja viem. Niekam na drink. A potom sa vrátíme, pomaly nežne pomilujeme a zaspíme bok po boku.“

„Ježiši...“ hlesol.

Ježiši?

On to tak azda nechce?

Nepáči sa mu, čo hovorím?

Zaliala ma vlna nečakanej paniky.

2. kapitola

„Leo?“

Odtiahla som sa od neho a pozrela mu do tváre. Stále niesla známky nášho fyzického kontaktu, bola rozpalená, mierne spotená. Oči v nej doslova žiarili.

Neboli tam pochybnosti. Ani sklamanie. Prečo teda mlčí?

„Nemáš mi čo povedať? Nechceš to? Necítiš to tak? Tebe vyhovuje, ako to je teraz?“

A odrazu ma len schytil za zadok, doslova si ma prilepil na hrudník s trojuholníkom čiernych chĺpkov cez prsia a brucho a chrapľavo mi zašeptal do ucha:

„Nič si neželám viac!“ zaúpel mi do ucha. „Bože, ani netušíš, ako to krásne znie z tvojich úst. Neodvážil som sa ani snívať. Myslel som, myslel...“

„Čo?“

„Že nebudeš chcieť odísť od mamy.“

„Čo?“

„Aby neostala sama, vieš? Preto som ti to nenavrhol už skôr... A odrazu sa ma to opýtaš. Tinka, som najšťastnejší chlap na svete. Od zajtra pre nás hľadám podnájom. Ak to platí, ak si o tom presvedčená, že ma chceš aj s mojimi spotenými ponožkami, večne zablatenými teniskami, bicyklom a cédečkami AC/DC, tak som len tvoj.“

Ten veziak na Prostějovskej bol príšerný. Starý, tmavý, s čudným zápachom, ošarpanými plechovými schránkami, výťahom, v ktorom som sa šla pocikať od strachu. A to som sa viezla až pod strechu.

No keď som po boku realitárky Martiny prekročila prah toho jednoizbového bytu, lebo na väčší sme vraj nemali, bola som v tom až po uši. Veľmi sa mi páčil.

„Leo, ja ho chcem!“ zvestovala som mu, len čo som sa v ňom rozhladla. „Je dokonca prerobený, kuchyňa je spojená s obývačkou, oddeľuje ich krásny drevený barový pult a tam, kde bola predtým, je teraz malá izbička, kde môžeme spať. Je to rozkošné.“

„Ako je byt orientovaný?“ zabručal mi do telefónu. Rušila som ho. Akurát mali v stavebninách zákazníkov.

„No...“ zaváhala som.

„Kristína, svieti ti slnko do očí alebo je za tebou?“

Postavila som sa k oknu a pozrela dolu. Zakrútila sa mi hlava. Od trávy pri štrkovitom chodníčku ma delilo deväť poschodí. S prizemím desať. Zažmúrila som oči, keď ma oslepili slnečné lúče.

„Okná sú na východ,“ kategoricky som odpovedala.

„A čo hlavná stena?“

„Čo s ňou?“

„Nie je severná?“

Nedošlo mi, čo tým myslí.

„Severná?“

„ÁNO! SEVERNÁ!“

Odfrkla som a zložila telefón, také taľafatky ma nezaujímali.

Po polhodine som si s Martinou plesla a brala sa s ňou do realitky na Slovenskej podpísať ročnú zmluvu na podnájom vo výške 260 eur mesačne.

O týždeň sme vošli do bytu spolu s Leom. Lopotiac sa s cestovnými taškami a mojimi kufriskami, unavení, upotení, nemysleli sme na iné, len ako si zložíme hlavu na manželskú posteľ, ktorú nám tu majiteľ s väčšinou zariadenia nechal.

Dokonca aj sex bol niekde v zabudnutí.

Mali sme dosť.

A to nás čakalo ešte minimálne päť ďalších otočení, aby sme z Leovho služobného jumpera povynášali všetky drobnosti, ktoré sme nahonobili pri rodičoch. Knihy, cédečká, stereo súpravu. Televízor. Počítače, tlačiareň, nejaké taniere a príbory, poháre, množstvo kozmetiky, fotoalbumy.

Zhodila som z nôh trendové gumáky, lebo bola vonku po výdatnej nočnej búrke pekná čľapkanica, a s úsmevom som previedla Lea našim hniezdočkom lásky.

Videl ho prvýkrát.

„No?“

Môj úsmev žiaril ako slnko na Malorke.

Leo v hlavnej izbe zastal, zhodil tašku na gumu s lacnou imitáciou plávajúcej podlahy a chytil sa za hlavu. A zavyl:

„Kriste, Tina! Tá stena je severná ako sviňa.“

Zamračila som sa nad tou blbosťou a potichu som podišla k nemu. Keď sa ku mne obrátil, jeho oči ma takmer vrazili pod betón pod nohami, rovno k susedovi, ktorý bol vo výtahu veľmi zhovorčivý.

„Severná? A ja ti viem, čo to je?“

„Pre Boha živého!“ zrúkol, schmatol ma za ruku a pritiahol k tej stene, čo sa tiahla pozdĺž celej dĺžky nášho bytu. Pricapil mi ju na bielu stierku a zahromžil.

„Toto je severná! Studená ako psí ňufák. V zime to bude brutalita. Bude vlnnúť, a to sme ešte pod strechou. Viac ako šestnásť stupňov tu mať nebudeš.“

Zdalo sa mi, že zbytočne preháňa.

Teraz tu bolo príjemne.

Bolo leto, privítala som chlad, ktorý zo steny sála. Iste to v zime nebude až také zlé, prebleslo mi hlavou.

„Teraz je fajn, že je tu chladnejšie, nemyslíš? Keď bude vonku tridsať stupňov, ešte mi vybozkávaš nohy, aký to bol skvelý obchod.“

„Moja zlatá, keď sa ti raz slnko zaprie do strechy, budeme sa tu kúpať vo vlastnom pote.“

Dokončil, nechal ma tam stáť a porúčal sa do úzkej predsiene.

„Azda odchádzaš?“ Ihneď som šla za ním.

„Nie. Vybaľujem. Zmluva je podpísaná, náš osud je spečatený.“

„Šibe ti? Veď si vedel, že sme na samom vrchu,“ jedovito som mu povedala.

„Ale nie, že budem pozerat' telku pri severnej stene a bude mi ťahať na hlavu. A ja sa zadúšať plesňou.“

Mrzko som naňho zazerala. Vlastne ublížene.

„To je jedno, Tina. Už to nezmeniš. Aspoň budeš nabadúce múdrejšia. Alebo ja. Nenechám ťa viac rozhodovať za nás oboch bezo mňa.“

Od zlosti mnou až myklo, no nechala som to tak a zapratala sa do práce. Myšlienka krásneho spoločného večera v jednej domácnosti spľasla ako balón.

Chutná večera bola pasé, spoločný kúpeľ v nedohľadne, milovanie zbytočnou iróniou pre oboch.

O polnoci sme si ľahli do studených obliečok, každý na svoju stranu postele v tej mini izbičke, kde sa vošla iba tá postel' a nič iné a konečne zavreli oči. Ja som za viečkami videla našu spoločnú budúcnosť, krásnu, aj napriek tomu, čo bolo dnes.

No čo tam videl Leo? Ktorý sa na posteli prehadzoval, akoby spal na kameňoch? Až som sa bála, že mi vyhodí na oči ešte aj to, že nielen byt, ale aj postel' a vlastne ja celá som nanič.

Nestalo sa.

Svitlo nové ráno, nádej, že sa zmieri so situáciou.

Prišiel druhý večer na Prostějovskej, búrlivá noc presýtená milovaním, bozkávajúce sa ráno...

Bolo mi krásne!

Bola som šťastná.

Zatiaľ mi nechýbal ani snubný prstienok.

No len dotedy, kým...

Uznávam, keď bolo vonku snečno a dusno, v byte bolo na nevydržanie. Keď zapršalo, chlad sa mi zažieral až pod kožu. Aj napriek tomu sme sa tu s Leom zabývali. Často sa nám nechcelo ísť ani kávičkovať, najlepšie nám káva chutila doma pri dobrom filme na DVD, lebo sme vedeli, že potom si doprajeme poriadnu dávku maznania.

Bol august. Bála som sa, že leto čochvíľa pominie a budú nás čakať iba bezútešné dni, ktoré odrátavali tie ďalšie do prichádzajúcej zimy.

Ležala som na Leovej hrudi a čítala som si Cooka. On listoval v novinách. Bolo neskoré popoludnie, práve sme sa vrátili z priehrady na Sigorde. Vykúpali sme sa, dali sme si pizzu. Vyzeralo to ako nádherný bezstarostný život mladých zaľúbencov, no už zajtra sa to malo skončiť.

Naplánovaný bol návrat do práce po trojtýždňovej dovolenke. Bfí! Ale bolo predsa potrebné platiť nájom, ktorý bol takmer toľko ako môj plat v cestovke, nuž pracovať bolo doslova ako dýchať vzduch.

Lebo v živote by som sa neznížila k tomu, aby som si na inkaso pýtala od mamy.

A Leo by sa neznížil k tomu, aby si požičiaval od svojich.

Už nám dali dosť. A potom, zarobili si akurát toľko, aby užívali seba a mali na poriadku vlastnú domácnosť. V našom veku už bolo samozrejmé, že si poradíme sami.

Prevrátila som ďalšiu stránku, keď mi pri hlave zavibroval Leov mobil. Hodila som mu ho do lona a nenútene si čítala ďalej.

Zdvihol.

„Áno?“

Potom sa nadýchol, prudko posadil, až ma zhodil z prs a neveriacky na mňa pozrel.

„Marek?“ vyhrkol.

Aký Marek? premýšľala som. Nejaký priateľ? Alebo nebdaj jeho brat, ktorý žil už osem rokov v Zürichu?

A potom počúval. Počúval a počúval. Najprv sa tváril nechápavo, nato šokovane a napokon akosi rozradostene.

„Fí! Tak to je super správa. Kedy?“

Odmĺčal sa.

„V stredu? Bože, to je paráda. Veľmi sa teším. Prídete spolu?“

To už som si sadla aj ja a gánila naňho ako divá, gestikulujúc rukami.

Kto je to? Naznačovali aj moje pery.

„Jaj, okej. Super. Marek, Panebože, to je úžasné! Naši sa zbláznia od šťastia. Jasnú, prídem po teba. Ešte mi daj potom vedieť, kedy budeš na letisku v Košiciach. Kedy máš prilet.“

Okolo 18.00? Fajn, budem tam. Bože, bráško, normálne si ma dojal.“

Zložil, mobil opatrne položil na vankúš a potom sa na mňa široko usmial.

„Bráško? Volal ti tvoj brat? Zo Švajčiarska?“

„Mhm.“

„A?“

„V stredu priletí domov po šiestich rokoch. Pánečku, ani si to neviem predstaviť.“

„Bože, čo je to za syna, brata, že nebol tak dlho doma?“

„Stratená ovca,“ prosto mykol plecami. Chlapom to neprišlo ako nič čudné. Že bol niekde ďaleko, len pán Boh vie kde, no rodičia čakali na každý jeho telefonát a radostnú správu, že sa konečne bude unúvať prísť ich pozrieť.

„Prečo sa tak zrazu rozhodol, že príde?“

Leo sa posunul k nohám postele a spustil chodidlá na malý koberček hneď za prahom. Nemali sme sa tu ani kde obrátiť. Jediné šťastie bolo, že majiteľ spravil do stien sadrokartónové poličky, na ktoré sme si mohli odložiť knihy a cédečká, lampu a iné drobnosti, takže sme tu nábytok ani nepotrebovali.

Obrátil sa ku mne a zazubil sa, až som mu videla d'asná nad drobnými zubami.

„Podľa mňa preto, lebo sa plánuje ženiť! Aspoň tak som to pochopil... Predstav si, môj veľký brat, stratená existencia, nepolepšiteľný prípad, ktorý toho nastváral toľko, že by to stačilo na päť mojich životov, sa pravdepodobne zasnúbil!“

Načiahla som sa za ním a v chvate ho stiahla za lakety späť k sebe.

„To som zvedavá, kto je zač tá, čo ho tak zmenila. Kedy príde?“

„V stredu podvečer. Normálne tomu neverím. Idem zavolať našim, to ich položí.“

„Vôbec s nimi nie je v kontakte?“ vyzvedala som tichým hlasom.

„Sporadicky... kedy sa mu zachce.“

Leov brat bol pre mňa obrovskou záhadou. Poznala som ho iba z rozprávania a z pár fotiek, ktoré mi Leo ukázal. Mal niečo pred štyridsiatkou a kašľal na to, čo si o ňom myslia druhí. Svetobežník, ktorý prešiel hádam celú Európu, kým nakoniec nezakotvil vo Švajčiarsku, kde vraj kládol s hrstkou chlapov dlažby a plávajúce podlahy. Takto sa dostal k peniazom. Aspoň to spomínal Leo.

Takže ten Marek sa teraz po rokoch vracal na Slovensko s radostnou správou!

Fiha. Šili mnou všetci čerti, taká som bola zvedavá.

Leo správu zvestoval rodičom. Doslova vrieskal do mobilu a neveriacky si prstami pravej ruky prehraboval husté vlasy. Vtedy boli tie jeho kúty nad čelom viac ako zrejmé.

Lahla som si späť na paplón a siahla po knihe. Čítala som ju s úsmevom. Bola som rada, že sa začína okolo mňa niečo diať a že spoznám ďalší článok Leovej rodiny.

Už som sa videla, ako sa veselím na švagrovej svadbe. A spracúvam na nej Lea, aby sa konečne zamýšľal nad vlastnou svadbou. So mnou.

Usmiala som sa ešte viac.

A v mysli hneď prehodnocovala, akú farbu šiat si vyberiem v požičovni...

Či si nechám svoje ryšavé vlasy, alebo sa vrátim k prirodzeným tmavohnedým.

Tak dávno som už netancovala na poriadnej východniarskej svadbe...

No všetko bolo celkom iné...

3. kapitola

Opierala som sa o dvere auta a márne tíšila svoju zlosť. Bublala vo mne aj preto, lebo bolo vonku stále pekelné horúco, slnko mi pražilo na hlavu a doslova sa predieralo cez látku rozhalenky na pokožku na chrbte. No hlavne to bolo tým meškaním.

Lietadlo len teraz rolovalo po pristávacej dráhe. A to bol jeho príchod avizovaný o šiestej.

Fľochla som na Lea, ktorý rovnako mrzuto postával vedľa mňa s nohou na obrubníku. Fajčil už tretiu Marlorku a to robieval len výnimočne. Nechápala som, ako to môže, v tej horúčave...

Ešte si aj pripáliť.

„Doriti aj s tými lietadlami.“ Počula som ho zahromziť.

A odrazu akoby praskla bublina. Z dvojkrídlových dverí sa doslova vyrojilo obrovské množstvo kufrov a cestovných tašiek, za ktorými sa náhlili cestujúci so zamračenými tvármi a potnými polkruhmi pod pazuchami.

Odtrhla som sa od auta a natiahla krk. Očami som šacovala dav ľudí, hľadajúc v ňom jeho čiernu hlavu. No tých tam bolo neúrekom... A ja som vlastne netušila, čo presne hľadať. Utielkala som sa len k jeho fotkám, ktoré mi Leo kedysi ukázal. Teraz boli v mojom vedomí akési matné.

Ktorý z nich to môže byť?

„Tam je!“ Odrazu zvolal Leo a ako blesk vyletel smerom, kde sa na chodníku tlačila asi dvadsiatka vyletených prišielcov.

„Kde?“

Ledva som mu stačila. Nemala som chuť pretláčať sa medzi kuframi, no chcela som Leovo nadšenie zdieľať, a tak som po chvíľke letela za ním.

A potom som zastala. V okamihu, keď sa Leo stretol s vysokým mužom v svetlomodrej košeli, so snečnými okuliarmi na očiach, ktorý prevyšoval ostatných hádam o celú hlavu.

Aj Lea.

Všetci okolo mňa kráčali ďalej, len ja som tam stála a nespúšťala som z nich zrak.

Z neho som nespúšťala zrak.

Z Marka...

Po pár sekundách sa usmial a odhalil rad bielych zubov. Bolo mi jasné, že má urobené dokonalé porcelánky. Na počernej hranatej tvári, s jemným čiernym strniskom na brade a pod nosom, mu doslova žiarili. Keď sa mu úsmev rozšíril od ucha po ucho, jamky v lícach jeho vzhľad... zatriktívni na neuverenie.

Fú!

Toto je Leov brat?

Ten brat?

Panebože, zahryzla som si do jazyka a znovu som vykročila. Až keď som bola sotva dva metre pred ním, netušiac, či registrujú, ako sa neisto blížim, lebo patrí k nim a nečakám tu na nikoho iného, dotýčny pokrčil čelo, okuliare si vytiahol na husté kučery a uprel na mňa oči modré ako more. A potom ironicky povytiahol čierne obočie.

„Ejha... Braček, tvoja frajerka?“

Počula som ho zatiahnuť hlbokým hlasom.

Zachvela som sa.

A potom opäť, keď Lea pustil, obišiel ho oblúkom a jediným krokom sa ku mne priblížil. Ako panter. Nohy mal také dlhé, až som mala pocit, že mi siahajú takmer po prsia.

Po chvíľke pred mňa vystrčil obrovskú dlaň a hypnotizujúco sa mi prihovril:

„Kristína, však? Veľa som o tebe počul... Vidím, že Leo ne-

preháňal, keď spomínal, že si ho celkom opantala a ja vraj pri prvom stretnutí pochopím prečo. Uf,“ chytil sa za srdce a akosi pobavene vyvrátil hlavu k oblohe. „Som hotový.“

Myslel to vážne alebo sa len skvele zabával?

„Hovorím to so všetkou vážnosťou,“ žmurkol, akoby mi čítal myšlienky. „Každé jeho slovo o tebe je pravdivé.“

Zahabkala som. Naprázdno, ako taká hlúpa húska. Mala by som niečo povedať, nie? Konečne sa ozvať, prebleslo mi hlavou.

Len ako?

„Aj ja som o tebe čo-to počula...“ napokon som škripavo začala. „Tak vitaj doma, stratená ovca. V tvojom prípade je čierna celkom trefné,“ zajakala som sa. A on vybuchol do húrónskeho smiechu, až tým doslova pritiahol pozornosť všetkých okolostojacich našim smerom.

Cítila som, ako mi horia líca a zalieva ma vlna zahanbenia.

„Vidím, že Leo nelenil. Som rád, že ti o mne čo-to prezradil... Ver mi, nič neprikrášlil.“

Obrátil sa za bratom a prudkým pohybom ho strhol k svojmu boku.

A ja som tam nechápavo len tak stála s otvorenými ústami.

Bože, čo som to povedala?

A ako to on pochopil?

Ihneď som zahanbene pokrútila hlavou a pokúsila som sa o nápravu.

„Myslím tým, ako vyzeráš. Obaja s Leom ste tmaví... Prepáč, asi to vyznelo hlúpo.“

Leo sa zachechtal, tak protivne, sarkasticky, ako to vie len on, až som naňho musela zazrieť. No len mávol rukou, potom ma ňou chytil okolo bokov a hlasno cmukol na líce.

„Krásne ste sa zoznámili. To je celá Tina. Čo na srdci, to na jazyku. A kde je tá tvoja, Marek?“

Leo sa obzrel za seba a zrakom zavadil o rady ľudí napravo aj naľavo. Hľadal krásku, ktorá by z nich vytŕčala. To mi bolo jasné. Aká iná by mohla byť Markovou nastávajúcou.

Bolo tam takých dosť. Blondíny v šatách so špagátovými ramienkami, tmavovlásky v ultrakrátkyh šortkách a žabkách na nohách, z ktorých vytŕčali ich neónové nechty. My s Leom sme takmer každej jednej uštedrili pozorný pohľad našich očí. Marek sa však nehýbal. Ďalej sa tam usmieval na všetkých a na všetko, vystretý ako pravítko, vysoký tak, že vlasmi takmer siahal po prístrešok nad vchodom do letiskovej haly, vyškerený, až bolo neuveriteľné smiať sa tak dlho a tak intenzívne.

Prosto sa tváril celkom nezainteresovane.

„Neprišla so mnou.“ Pokojne zahlásil, keď zbadal naše spýtať pohľady. „Čosi jej do toho prišlo. Napochytro. Priletí v nedeľu. Takže môžeme odtiaľto vypadnúť.“

Zasekla som sa a Leo sa mierne zachmúril. Tešil sa, že uvidí budúcu švagrinú, ja som bola zvedavá, ktorá si ho ulovila.

No teraz som bola vlastne aj celkom spokojná, že ho budem mať pár dní bez nej a možno ho viac spoznám.

Marka...

Vykročil, ťahajúc za sebou obrovský kufor na kolieskach. Chytiac ma voľnou rukou okolo bokov, akoby to bolo celkom prirodzené a na dennom poriadku. Leo stepoval po jeho druhom boku, márne sa domáhajúc vysvetlenia.

„Prečo si mi to nepovedal, keď si mi ráno volal? Naši sa jej už nemohli dočkať. Teraz budú sklamaní.“

„Hej, budú?“ káravo zatiahol Marek, pozerajúc len na mňa.
Bože, prečo?

Bol príťažlivý, to priznávam, tak zvláštne živočíšne, že som po pár minútach zhodnotila, že sa mi to vôbec nepáči.

Bolo to príliš nebezpečné!

On bol príliš nebezpečný!

„A na mne im nezáleží? Mňa vidieť nechcú?“

Leo ho chlapsky a bratsky zároveň tresol päst'ou po chrbte a pokynul smerom k bielej fabii zaparkovanej pri obrubníku.

„Že sa vôbec pýtaš! Užiješ si, len sa priprav. Zasypú ťa otázkami, že nebudeš vládvať na ne odpovedať. Ale poznáš mamu. Chcela sa konečne stretnúť s nádejnou nevestou.“

„Veď jednu má rovno pod nosom, nie?“

Pozrel na mňa, a hoci tak urobil cez sklá tmavých okuliarov, aj tak som cítila, ako ma jeho pohľad páli cez blúzku a trojštvrťové legíny. Cez látku košielky mi presvitla červená podprsenka. Zámerne, sexi.

Bola som sexi? So svojimi kostnatými plecami a primalými prsami, vysunutými bedrovými kosťami a tenkými nohami sotva.

Leo si odkašľal. Siahol do vrecka a centrálné odomkol auto. Potom v chvate otvoril kufor, aby tam mohol hodiť Markovu batožinu.

„No veď hej,“ utrúsil len.

Mňa dožral a Marka pobavil. Ten na mňa posmešne žmurkol, gavaliersky mi otvoril dvere, podržal ich, kým si sadnem, podotýkam, že na zadné sedadlo a potom sa vteperil na to predo mnou, akoby sa nechumelilo.

Leo neprotestoval...

Ja však áno. Zduto, po svojom.

Tak som sedela vzadu za ich chrbtami a načúvala ich naťahovaniu po celú cestu z Košíc až na Ďumbiersku, kde Weberovci bývali. Mali si toho čo povedať... Akoby som tam nebola. Nevníмали ma. Tak som sa mohla spokojne zahĺbiť do zvuku Markovho hlasu, ktorý na mňa pôsobil fakt zvláštne.

Bol hlboký, tajomný, mužný.

Vlastne ten chlap bol celý taký.

Po chvíľke som radšej pozrela von oknom, sústrediac sa na scenériu na diaľnici. Míhajúce sa autá v 130-kilometrovej rýchlosti. Nič, len autá.

Leo doslova trielil vpred, až som mala pocit, že mu fabia akosi hrkoce pod rukami.

„A čo tak odrazu?“ utrúsil, nepúšťajúc zrak z vozovky.

„Čo tak odrazu?“ Marek nechápal.

„No tá svadba. Nejde mi do hlavy, že sa budeš ženiť.“

„Svadba..? A prečo nie? O dva roky mám štyridsať. Zdá sa ti, že nie je ten pravý čas?“

„V tvojom prípade nie. Si primladý.“ Zachechtal sa Leo. A ja som sa musela tiež.

„Myslím, že som dospel do štádia, keď mi začína prekážať, že ma doma nečaká žena a teplá večera.“

„V tomto poradí?“ Leo zatrúbil. Auto pred ním sa vlieklo ako na ceste II. triedy. Vyšiel z pruhu a zaradil sa do predbiehacieho.

„Presne v tomto.“

„Tak vrav, čo je tá tvoja zač?“

„Volá sa Mia.“ Tlmene povedal Marek po asi minúte váhania.

Mia...

Krásne meno. Iste ho nosí krásna žena. Zmyselná.

Inú som si pri Markovi nevedela predstaviť.

„Aha... tak teda Mia,“ ledabolo utrúsil Leo. „Musí byť skvelá, keď ťa dokázala tak poblázniť.“

„Nazvime to vzájomnou potrebou. Vyhovujeme si, to je celé.“

„Len pokračuj... Aká je? Čo robí? Ako ste sa spoznali? Len ťa pripravujem. Doma sa s podobnými otázkami roztrhne vrece.“

„Veď práve, neviem, či sa mi na ne chce odpovedať dvakrát.“

Marek sa zošuchol na sedadle o čosi nižšie a spokojne sa oň oprel. A potom siahol po kľúčke na okne a jemne ho pootvoril.

„Prečo nezapneš klímu?“

„Blázniš? Otec ju nečistil možno päť rokov. To svinstvo dýchať nemienim.“

„Nedá sa to vydržať.“

„Len sa nevykrúcaj. Máš smolu, že nie je s tebou. Inak by som sa pýtal jej. Takto musíš rozprávať za dvoch. Tak kedy je ten deň D?“

„Deň D? Neviem.“

„Akože nevieš?“

„Ešte sme si to nedohodli. Kúpil som jej šperk. To je celé.“

„To je celé? Blázniš? Mama už vyberá servis a svadobné oznámenia. Už má v hlave zoznam pozvaných hostí.“

„Ak niečo raz bude, tak len celkom malé v kruhu najbližších. Komorné, nič okázalé a masové.“

„Žiadna východniarska veselica? S redovým tancom a vykrúcačkou až do rána?“ Ozvala som sa sklamaná zo zadného sedadla.

„Čo je to redový tanec?“ Marek sa obrátil a uprel na mňa svoje prenikavé oči. Takmer som sa prepadla pod sedadlo.

„Mládež... Pýtate sa na moju svadbu, zatiaľ čo by ste si mohli plánovať svoju vlastnú. A podľa svojich snov. Hm? Čo braček? Čo sa nerozhýbeš? Chceš tak urobiť na prahu stredného veku ako ja? Na čo čakáš?“

„Na to, až mi odovzdáš štafetový kolík. Máš prednosť. Nech je to, ako má byť, najprv starší syn a potom ten mladší.“

„Somariny. Ak sa ľúbite, tak nemáte prečo vyčkávať.“

Vstúpili sme do Prešova a Leo náhle stíchol. Zrejme sa mu nepáčilo, kam debata s Markom smerovala. No mne veru áno. Presne smerom, ktorým som sa chcela uberať aj ja. Svadba... Zvony mi zneli v ušiach a po chvíľke už aj svadobný pochod.

Myslím, že som bola na niečo také pripravená. Pri pohľade na Leovu kyslú tvár a zamračený pohľad som pochopila, že on nie.

„Takže už spolu žijete v jednej domácnosti?“ znovu sa ozval Marek.

No otázku adresoval mne. Pozrel na mňa ponad plece a spýtavo zdvihol obočie.

„Takmer dva mesiace,“ ticho som poznamenala.

„Predbehli ste ma. Takže možno si ozaj počkám, až si poviete áno najprv vy.“ Žmurkol na mňa a potom hravo buchol päťou do Leovho pleca. Ten ním trhol a ledva ubrzdil, keď mu na križovatke pred stanicou blikla červená.

„Blázníš? Nesranduj. Do chomúta sa mi ešte nechce. Celý život mám pred sebou. Chcem si užívať.“

Nafúkla som sa ako žaba a nespokojne si zamrmlala popod nos.

„A vybavené. Môj názor je nepodstatný.“

Leo to odignoroval. No Marek zrejme celkom zreteľne počul ten povzdych, aj moje slová. Lebo odrazu sa pozrel na moju tvár tak zvláštno, až ma zamrazilo do špiku kostí.

Bez úsmevu, bez pobavenia, prekvapenia.

Nie, pozrel na mňa chápavo a, panebože, akosi roztúžene.

Zabočili sme pred blok s bytom Weberovcov. Parkovisko bolo plné do posledného parkovacieho miesta, Leo preto fabiu zatiahol pred potraviny a hromžiac auto zamkol.

A potom sme všetci traja kráčali k vchodovým dverám, žmúriac oči pred slnkom.

„Leo, zdržím sa len pár minút. Táto chvíľa patrí vám,“ ticho som mu povedala vo výťahu. Leo mlčal, zato Marek nesúhlasne tľoskol jazykom.

Takmer sme sa dotýkali ramenami. V malom priestore výťahu nič nezvyčajné. No pre mňa teraz akési priveľmi intímne.

„Ale no. Spokojne ostaň dlhšie. Večer si niekam vyjdeme. Na víno...“

„Iste budeš unavený.“

„Nikdy nie som unavený.“

Mala som však chuť odtiaľ ujsť hneď, ako nás svokrovci s plačom privítali.

Teda svojho syna.

Cítila i vedela som, že som tam ako piate koleso na voze. Sadla som si preto do kresla v rohu obývačky a sledovala som ich z diaľky, aby som im nevstúpila do objímania, na ktoré museli tak dlho čakať.

Nie, ja som ho hltala očami. Ako si s otcom stíska ruku, ako matku nežne bozkáva na líca, ako potom rozpráva o Zürichu, o svojom živote v ďalekom Švajčiarsku, o tom, že mu chýbali.

A že je rád doma...

Do debaty sa zapojil aj Leo. Vtedy nastala moja chvíľa. Vzdialiť sa. Akosi som tu nemala čo hľadať. Aj preto, že Weberovci ťažko niesli naše rozhodnutie žiť spolu ešte pred svadbou.

Leo ma už-už vypevádzal k dverám, Marek naopak prehovárал, nech ešte zostanem.

„Ale to víno večer platí. Leo ťa príde vyzdvihnúť k vám, dobre?“

„Odložme to. Už je neskoro.“

V obrane zdvihol ruky pred seba a ospravedlňujúco mi pozrel do očí.

„Pozabudol som sa, že je streda a vy musíte do práce. Okej, Kristína. Bež. Lea máš do polnoci doma. Sľubujem.“

Prišiel o pol tretej. S jasným náznakom piva v dychu. Na Prostějovskú šiel taxíkom, takže to bolo okej. Nebol opitý, len si dal do nálady. Zobudil ma zvuk jeho bosých ťapkajúcich

chodidiel, keď sa blížil k našej spálni. Biele trenky na čiernych stehnách doslova svietili v jase mesiaca, čo prenikal do bytu cez mierne poodchýlené žalúzie.

„Tinka, spíš?“

Už nie, prebleslo mi mysl'ou. Pomrvila som sa na plachte a skopla si z kolien obliečku z paplóna. Bolo prihorúco, ani som sa nemusela prikrývať.

„Zdržal si sa,“ ospalo som povedala. Sadla som si a zaškútila naňho. Ťažko sa mi v tej tme orientovalo. Odrazu sa ku mne priblížila jeho tvár a telo zasiahlo teplo z hrudníka, ktorým sa o mňa obtieral.

„Otvorili sme si u nás fľašu. Pánečku. Marek sa zmenil. Konečne. Ustálil, to asi tá Mia.“

„Rozprával vám o nej?“

Túžila som spať, no lákalo ma čokoľvek, čo sa týkalo Marka. Bol pre mňa obrovskou záhadou.

Natiahla som sa za Leom a dovolila mu uložiť sa na mojich prsiach.

„Hej. Trochu... Má tridsaťpäť a pochádza z Oravy.“

„Tridsaťpäť?“ zapískala som. „Myslela som si, že to bude nejaká dvadsiatka.“

„Aj ja. Rodičia takisto. A tiež by im nenapadlo, že si bude chcieť vziať rozvedenú ženu.“

„Už bola vydatá?“

„Áno.“

Ochabol mi v náručí.

„Zvláštne meno. Mia... Musí to byť zaujímavá žena.“

„To si vravím aj ja. Marka ťažko spútaš. Jej sa to podarilo. Taký som na ňu zvedavý.“

Debatu ukončil. Natiahol sa ku mne, zdvihol mi vŕšok z pyžama nad ňadrá a jazykom ich poláskal.

Vždy bol takýto.

Keď si trochu vypil. Akýsi chtivý.

Zívla som, naznačiac mu, že mám dosť a ozaj chcem len spať. Leo bol však neodbytný.

„Leo, teraz už nie...“

„Asi som ťa sklamal, však?“

Spýtavo som zdvihla obočie. Leo sa zavrteľ a natiahal sa za vypínačom. Izbu zalialo svetlo zo stropnej gule a mňa celkom omráčilo.

„Čo to robíš?“

„Chcem vidieť, či sa hneváš...“

„Bože, Leo. Je neskorá noc. Chcem spať!“

„Hneváš sa? Za to, čo som hovoril v aute, že sa nechcem ženit?“

„Hnevám sa! Preto, že mi teraz nedáš pokoj.“

Ublížene som sa od neho odtiahla a prevalila na druhý bok.

„Tinka, vieš, že ťa ľúbim a chcem byť jedine s tebou. No počkajme ešte rok-dva, kým sa ustálím. Teraz ma svadba skôr straší.“

„Hovoril tu niekto niekedy o svadbe?“ zabručala som do vankúša.

„Prosím?“

Nahol sa nado mňa, až ma ovalil alkoholový pach z jeho úst. Nespokojne som cmukla a mykla plecami v snahe zhodiť ho zo svojho chrbta.

„Nikdy sme sa na túto tému nezhovárali. Načo to tu teraz vytáhuješ?“

„Lebo viem, aká si bola v aute smutná. Každá žena sa chce vydávať. Nechcel som ťa raniť, len momentálne, keď počujem to slovo, ide na mňa triaška. Nepotrebujem nič meniť. Je mi dobre takto... Bývame spolu dva mesiace, skúsme si to na dlhšiu dobu, či to pôjde a potom nech. Kúpim ti prsteň a odvediem si ťa k oltáru.“

„Budem sa teda vydávať tridsaťročná,“ zašomrala som si popod nosom.

„Čo, Tinka?“

Zamrkala som mihalnicami, potiahla nosom a potajme veľmi dúfala, že Markov príchod domov zmení Leovo zmýšľanie. Že keď ten uvidí brata a jeho nastávajúcu ozaj šťastných, ako sa v očakávaní pripravujú na svoj veľký deň, naštartuje ho to a uzná, že aj my už máme najvyšší čas.

Bože, chcela som byť mladá, krásna nevesta.

A mladá, krásna matka.

A teraz som mala pocit, že mi to uniká pomedzi prsty.

No Lea som ľúbila...

A to bolo predsa to najdôležitejšie.

4. kapitola

„Idem ti ešte po jeden?“

Leo odbehol dohodnúť biliard. Tak som s Markom osamela. No, osamela... Okolo bolo priveľa ľudí. Priveľa hluku, hudby a vône. Sedeli sme za malým okrúhlym stolíkom v Biliardovom klube na Baštovej a nenáhlivo sme pili biele víno s minerálkou.

Marek teraz siahol po mojom pohári na vysokej stopke, vyčkal, kým mu prikývnem a šiel mi objednať ďalší strek. Zatiaľ som si poopravila okrúhly výstrih na červených šatách a našu-chorila si krátke vlasy. V ušiach mi zacinkali obrovské strieborné kruhy, ladili mi k remienkovým sandálikom.

Obzrela som sa v dusnom priestranstve prepĺneného podniku, márne sa pokúšajúc čosi vidieť cez dymovú clonu. Keby som si aspoň vzala okuliare. Z Marka som videla len matnú

postavu v bielom tričku a čiernych džínkach, postávajúcu pri bare. Netušila som, že hľadá mojím smerom. Istá jeho bedlivým pohľadom som si bola až potom, keď sa ku mne opäť blížil ležérnym krokom pantera.

„Ďakujem,“ zašepkala som.

Mlčal. No doslova ma prepaľoval očami. Dofrasa, musela som sa začervenať od úpornej snahy nevnímať to. No akosi to nešlo. Cítila som, ako horím nielen na tvári, ale aj na pleciach a vo výstrihu.

Po chvíľke mi už hľadel práve tam.

Medzi moje malé prsia...

„Čo tá tvoja? Kedy to má prísť?“

Zasmial sa tak hrdelne a nahlas, až smerom k nám pritiahol pozornosť asi päťce dievčat sediacich neďaleko od nás.

Čosi si zašuškali a potom sa servilne zachichotali. Kokety. Bolo jasne vidieť, že po ňom idú.

Marek len mykol plecami.

Zdalo sa, že sú mu ukradnuté.

Veď jasné, mal predsa svoju Miu, ktorú si chcel vziať!

„Vravel si, že v nedeľu,“ namietla som, chytiac sa stopky pohára ako topiaci sa slamky.

„To vie len ona, kedy... Pracuje v galérii, každý deň sa jej plány menia. Vraj v nedeľu, len neviem ktorú.“ Žmurkol na mňa, priložiac si k perám svoj pohár s džinom.

Potom akoby sa zasekol. Odtiahol ho od jazyka a mrkol k môjmu vínu.

„Piješ alebo len špekuluješ?“

Štrngli sme si.

„V galérii?“

Chcela som o nej vedieť viac. Omnoho viac.

„Mhm. Je umelkyňa, maľuje abstraktné obrazy. Zrejme preto si tak rozumieme. A, vďaka Bohu, málo rozpráva. Žije vo

svojom svete farieb a neobťažuje ma bežnými taľafatkami. To sa mi na nej páči rozhodne najviac.“

Nechápavo som naňho vytriešťala oči.

„Aha.“

Čo som mu na to mala povedať?

„Nedurdi sa, Kristína. To nemala byť urážka, len konštatovanie. Ona je iná ako ostatné, a to mi imponuje. Nemám rád, ak sa mi servírujú so všetkým a nič nenechajú utajené. Je pre mňa záhadná a tým rozhodne zaujímavá. Aj ty si.“

Zakuckala som sa. Až mi kvapky vína poľkali lem výstrihu šiat a dopadli aj na poloblúky prs.

„Čo som?“

„Záhadná netýkavka. Ale dost' už. Ide Leo. Vysmiaty. Zrejme budeme predsa len hrať. Vieš to?“

Znovu som naňho len vypleštila oči.

Bola som akosi mimo. Už pekne dlho...

Netušila som, či z vína, alebo neho. Keď som si uvedomila, že pijem len druhý pohár, pochopila som, že to všetko so mnou robí Marek Weber.

„Či vieš hrať biliard?“

Viem, ale obávam sa, že s tvojím pohľadom zabodnutým do môjho chrbta tágo zlomím a netrafím ani jednu guľu.

„Podťte. Stôl máme na hodinu. Môžeme si k nemu vziať aj pitie.“ Zavelil Leo zhurta a nedal nám na výber.

Pomalým krokom sme sa predierali pomedzi rozvášnený dav mladých ľudí k zelenému stolu. No biliard bolo teraz to posledné, na čo som myslela.

Začínam. Prvý rozstrel. A takmer diera v stole.

Leo sa rehoce s cigaretou v ústach, Marek stojí vážny s čelom opretým o tágo.

„Tina, vymenili ťa? Buď piješ veľa, alebo málo. Hraj normálne.“

Nebolo to možné. Potrebovala som získať stratenú istotu, nuž som si odpila z vína, aby som sa viac uvoľnila a potom sa priblížila k Leovi. Našťastie ma objal okolo bokov a pritiahol na svoju hrud'. Aspoň nejaká istota.

Ale len do chvíle, kým nebol na rade... Potom ma opustil a môj pohľad znovu pritiahol Marek, ledbolo stojaci obďaleč.

Dnes mi biliard vôbec nešiel. Až som sa hanbila ako pes. Keď som sa naklonila nad stôl, cítila som, ako sa červenám pri myšlienke, že mi vidno do výstrihu, preto som svoje chabé herné kvality zvalila na svoju nervozitu. Prosto som nebola vhodne oblečená na túto stolnú hru.

„Bože, Tina, hanbím sa za teba.“

Leo sa neprestával smiať a tým ma maximálne vytáčal. Nemala som chuť pobozkať ho, či si s ním štrngnúť. A Marek to videl. Mračil sa a rozstreľoval prudko, až mu trhlo kútikom úst.

Brata porazil bez mihnutia oka, čiernu guľu potopil ani nie po pätnástich minútach. Na ďalšiu hru som nemala chuť, nechala som ich, nech si to rozdejú medzi sebou a šla som sa znovu posadiť.

O polhodinu dorazili v mierne pripitej nálade.

„Čo tak nejaké disko? Poďme do mesta zatancovať si, noc je ešte mladá,“ navrhol Marek.

„Nemôžem, ráno prijímam tovar. Majú prísť vlečky s kameňinou a cementom. Bude to fuška. Už by som aj šiel, nech sa vyspím.“

Marek pozrel mojím smerom.

A Leo ho nasledoval.

„Vy choďte. Vezmi ju, Marek! A poriadne povykrúcaj aj za mňa. Len mi ju nedotknutú vráť.“

Leo sa zarehotal, Marek sa napol a ja som zrozpačitelá.